

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΑΜΨΩΝ



ΓΑΠΗΤΕ μου φίλε, δέν είμαι δίοδου εύτοχιμένου. Ή Τζούλια ή γυναίκα μου άλλάξε πολλόν τελευταίο καιρό. Την γνώρισε άλλοτε γλυκειά, λογική, διακριτική. Τώρα όμως έχει γίνει ζηλιάρα, πεισματάρα και τυραννική. Λένε πως ο χαρακτήρ τών γυναικών σχηματίζεται τελειωτικά στά τριάντα τους χρόνια. Ή δική μου γυναίκα όμως θιάστηκε και σ' αυτό. Δέν είνε ακόμα ούτε είκοσιπέντε. "Αν έφταγα τουλάχιστον έγω σέ κάτι... Δέν άλλάξε όμως δίοδου, έμεινε όπως ήμου, καλόβολος, θολικός σέ όλα τά ζητήματα. Και έτσι έκείνη μέ κάνει ότι θέλει.

»Αν πάω σπιτί τρία λεπτά άργότερα για τό φαγητό, μέ κατηγορεί μέ τόσο κακοπιστία, μέ τέτοιο τρόπο, ώστε αρχίζω ν' άμφιβάλλω και γώ για τόν έαυτό μου. "Αν τολμήσω νά μήν ίκανοποιήσω κάποιο καιρίσιο της, λιποθυμεί, πέφτει γάμω ξερη. Ή όποιομήν έχει τά όριά της! Νά μήν στά πολυλογώ, μου έχει φαρμακώσει τή ζωή... "Εσύ λοιπόν, νά ή δής, έσύ που είσαι γιατρός... "Ισως νά μπορέσης νά γιατρέψης κι' αυτή την άρρώστεια.

Αυτό έξομολογήθηκε ό άρχιτέκτον Πανύ στον φίλο του τόν γιατρό Ποντύ.

Ο γιατρός κούταζε μέ τά καθαρά του μάτια την κοινή μήτη, τά χοντρά μουστάκια και τά γένεια του αυζόγου της Τζούλιας. Είχε γνώρισει άλλοτε στό Καρτίε Λατέν έναν Πανύ γεμάτο νεύρα, άμούστακο, που ή φυσιογνωμία του φανέρωνε δυνατό χαρακτήρα και θέληση. Σκέφτηκε λιγάκι και έπειτα ρώτησε:

—Θέλεις νά δοκιμάσω νά σέ γλυτώσω;
—"Αμ γιατί κουθενιάζουμες τού ώρα;
—Λοιπόν, άγαπητέ μου, τό πράγμα είνε άπλούστατο: ξουρίσω.

Ο Πανύ πήδηξε άπ' την καρέκλα του.

—Τι έκανε λέει;
—Αυτό που σου είπα: νά ξουριστή. Μάλιστα, νά ξουριστής όλοτελα. Νά πäs άμέσως σ' ένα κουρείο και νά κόψης γένεια και μουστάκια. Δέν έχεις νά χάσης τίποτα. "Ετσι είνε και ή μόδα.

—Και κατά τί θα βελτιώση αυτό τόν χαρακτήρα της γυναίκας μου;

—"Εχεις έμπιστοσύνη σέ μένα: Ναι ή όχι; Δοκίμασε και θά ίδουμέ!

Πραγματικά, ό Πανύ είχε πεποιθήσι στον Ποντύ. Μπρός γκρεμνός, πίσω ρέμμα. "Υπάκουσε λοιπόν χωρίς νά καταλαβαίνει. "Υστερ' από είκοσι λεπτά θγήκε άπ' τό κουρείο, ξουρισμένος. Γένεια και μουστάκια δέν ύπήρχαν πιά. Μέ την πρώτη γρήγορη κι' άνησυχη ματιά που έρριξε στον καθρέφτη του κουρείου, δέν άναγνώρισε ούτε ό ίδιος τόν έαυτό του. Τό πρόσωπό του τού φάνηκε σάν καινούριο. Δέν τό φανταζότανε ποτέ του τέτοιο.

Η πρώτη του σκέψη πήγε στη γυναίκα του. Σίγυρος θα τόν πετούσε στό δρόμο, μόλις τόν έβλεπε έτσι. Δέν θα τόν συγχωρούσε ποτέ που τόλμησε νά κόνη ένα τέτοιο πράγμα, χωρίς νά την συμβουλευτή. Θα τόν κατηγορούσε πως έπιτήδευς μεταμορφώθηκε έτσι για νά ξεφύγει ποιός έέρει από ποιά καταδίωξη, πως έκανε κάποια κλοπή, κάποιο έγκλημα ή τό λιγώτερο για νά ύπακούση στό καιρίσιο κάποιας γυναίκας που την αγαπούσε... "Αχ! Τι έκανε και τόν άκουσε τό γιατρό! Για μήν στιγμή σκέφτηκε νά υη γυρίση σπιτί του πριν φινιτρώσουνε πάλι τά γένεια και τά μουστάκια του.

Η καλή του τύχη όμως τόν θόηθησε. Κάθως έκανε αυτές τις σκέψεις, αντίκρουσε ύπρυστά του έναν άπ' τούς πελάτας του, κάποιο περίφημο ζωγράφο, τού όποιου είχε μεταρρυθμίσει πρό καιρού τό μέγαρό του. "Ετρεξε άμέσως κοντά του, γιατί δέν του είχε ζοφλήσει ακόμα τό λογαριασμό. Τό σαστισμένο ύφος τού ζωγράφου τού θύμησε την μεταμόρφωσί του. Ο Πανύ εξηγήθηκε τότε μέ λίγα λόγια.

—Στήν τιμή μου, φώναξε ό ζωγράφος, δέν θα σέ γνωρίζα ποτέ. Είνε καταληκτική κό! Ξέρεις πως τό έξορισμα σέ μεταμόρφωσε; "Εχεις τώρα μη έκφρασι ένεργητικότητας, έπιμονής. "Εχεις και άπ' τούς Ρωμαίους αυτοκράτορας, άπ' τούς "Αμερι-

κανούς δισεκατομμυριούχους, τούς άσους της άεροπορίας. Ναι, ναι, κάτι άπ' την έκφρασι τού Καίσαρος, τού Βάντερμπιλτ, τού Κοντάς, τών ήρώων της δυνατής θελήσεως.

—Λές;

—Είμαι βέβαιος, ξέρεις τό μάτι τό δικό μου δέν γελιέται.

Χαιρετιστήκανε κι' ό άρχιτέκτων έμεινε πάλι μονάχος. Κατενθουσιασμένος όμως τώρα, γεμάτος άυτοπεποίθησι, περπατούσε στό πεζοδρόμιο μέ θήμα κατακτητού. Μά τό Θεό! "Αφού φανότανε τόσο ένεργητικός, θα ήτανε κιόλας λιγάκι. Μονάχα που δέν θρήκε ως τώρα την εύκαιρία νά τό άποδείξη. Μέ τό κεφάλι ψηλά, τό στήθος τεταμένο, τό μπασοῦνι στον άέρα, θέλησε νά γυρίση γρήγορα σπιτί του, όσο έννοιωθε ακόμα μέσα του αύτόν τόν ένθουσιασμό και την πεποίθησι.

Και σ' αυτό σκέφτηκε πολύ σωστά. Γιατί ή άποδοχή της Τζούλιας ήτανε όπως την φανταζότανε: Μέ τά μάτια γουρλωμένα, τά νύχια τεταμένα, έκανε μερικά θήματα πίσω, μόλις τόν είδε. Πιγυμένη από κατάπληξι κι' από λύσσα, τού φώναξε σχεδόν σφυρίζοντας άπ' τό κακό της:

—Τ' είν' αυτά!...

Σίγυρος, για την ένεργητικότητα που ήταν άποτυπωμένη στο πρόσωπό του, της άπάντησε όρθά-κορτά:

—Εγώ είμαι.

"Εκείνη κοκκίνησεν από άγανάκτησι:

—Τόλμησε!... Για ποτέ; Για ποτό λόγο; Κούτα γαλία!... Είδες τουλάχιστον τά μουτρα σου στον καθρέφτη...

—Ως έδώ και μη παρέκει. Νά τόν χριζή τόν Πανύ, πάει κι' έρχεται. Νά τά βάζη όμως μέ τις μορφές τών ήρώων, τών μεγάλων δημιουργημάτων της θελήσεως, αυτό δέν μπορούσε νά τό έπιτρέψη ποτέ. "Απλως μέ άποφασιστικότητα τό χέρι του:

—Φτάνει πιά! φώναξε. Κάνω εκείνο που μου άρέσει. "Όταν έσύ πäs και κάνεις περμανάντ κι' ένα σωρό άφδες, που καταστρέφουν τά μαλλιά, δέν σου ζήτησα ποτέ μου λογαριασμό. Νά κήρης και σύ τό ίδιο, και για καλό σου. "Ετοιμο τό τραπέζι; "Εμπρός, πεινάω.

—Σέ καλό σου! τού είπε τότε ή γυναίκα του μέ κάποια δειλία. Φαινόται πως άλλαξε και χαρακτήρα. Πότε θα ξαναβγουν τά γένεια σου;

Της έρριξε ένα θέλημα αυτοκρατορικό, ξεδιπλώνοντας την πετοέτα του:

—Δέν θα τ' αφήσω νά μεγαλώσουν ποτέ.

"Απογοητευμένη με αύτους τούς καινούργιους τρόπους του, ρούφηξε τή σούπα της και κατάπιε τή λύσσα της, χωρίς νά θυλάη λέει. Για πρώτη φορά, ό άντρας της την έκανε νά σπασή. "Η αλήθεια είνε όμως, πως δέν είχε δοκιμάσει ποτέ του Ώς τότε.

Αυτή ή έπιτυχία τόν τόνωσε Φαινεται πως δέν ήξερε τόν έαυτό του ως τώρα. Δέν ήξερε φαίνεται και τά ψυχικά του χαρίσματα, όπως δέν ήξερε και τά χαρίσματα τού προσώπου του κάτω άπ' τά γένεια του. Κάθε φορά που ή Τζούλια έδειχνε όρεξη για επανάσπαι, κυτταζότανε στον καθρέφτη. "Ετσι λοιπόν! Τό πρόσωπο δέν μπορεί νά λέη ψέμματα. "Επρεπε νάχη τις ίκανότητες που φανέρωνε τό πρόσωπό του. Και κάθε φορά τού άκιζε τά καιρίσια της γυναίκας του μέ την γαλήνια σταθερότητα ενός Καίσαρος, της έπιμονής ενός Βάντερμπιλτ. Και σέ κάθε μπόρα, χειρίζοντανε τό πηδάλιο μέ την άποφασιστικότητα τού Κοντάς μέσα στην άνεμοράλη.

"Ενα μήνα κράτησε αυτό κι' ή Τζούλια έγινε πάλι γλυκειά, λογική και διακριτική.

Ο Πανύ πήγε νά θρη τόν φίλο του τό γιατρό, τού διηγήθηκε τό θαύμα και τόν ευχαρίστησε.

—"Όστε, τό επ' έκείνους, κατάλαβες επί τέλους τόν έαυτό σου. Μπράβο!... "Ηξερα τί σοβέλας. Λυτρώνοντας τό πρόσωπό σου άπ' τ' άχρηστα έκείνα μαλλιά, ανακάλυψες τις γαλήνες της ένεργητικότητός σου. "Ετσι εκδικήθηκες και την Κελίδα για τό κακό που έκανε στον Σαμψών. "Εκείνη τόν υποδόλωσε στη θέλησι της, κόβοντάς τού τά μαλλιά, ενώ σου άπόκτησες την άτομικήτητά σου ξυρίζοντας τά γένεια σου!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΔΕΝΔΡΟ

Ο Αυστραλός βοτανολόγος "Αδόλφος Κέμπερμαν, ανακάλυψε τελευταία σ' ένα άδασος της πατρίδος του ένα δέντρο—που μοιάζει μέ μπανανιά—τό όποιου τά άνθη...σεληνιαζονται! Κάθε πανσέληνο, δηλαδή, οι κάλυμτες τους ανόιγουν και γυρνάει άπ' αυτά ένας άσπρος, άφράδης και έξαιρετικά πικρός χυμός.



—Τ' είν' αυτά!... τού φώναξε ή γυναίκα του.